

• Prologue •

ความเป็นไปได้ที่คนที่เรารัก 'จะรักเราตอบ'

ผมเคยอ่านบทความหนึ่งในนิตยสารวัยรุ่นที่พี่สาวชอบซื้อติดมือมาบ่อยๆ เป็นหนังสือเล่มเท่ากระดาษเอสี่ที่ปกมันๆ หนอย จับที่ไรก็ขึ้นให้เห็นรอยนิ้วมือ เนื้อหาในบทความนั้นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่คุณจะสมหวังในรักครั้งแรก ผมลิ้มไปแล้วว่ารายละเอียดบอกว่ายังไงบ้าง แต่ที่จำได้แม่นคือตัวเลข 12% ที่ด้านล่างของหน้ากระดาษ

มันเป็นตัวเลขที่น้อยและครึ่งๆ กลางๆ จนน่าหงุดหงิดเลยทีเดียว
แต่ก็เป็นข้อเท็จจริงที่ดูมีความเป็นไปได้สูงเมื่อได้ยินหลายคนบอกว่า 'รักแรกมักไม่สมหวัง' เพราะแบบนั้นผมถึงได้โกรธตัวเองเสมอที่ไม่เคยรักใคร มาก่อน...

ก่อนจะรู้ว่ารักเขา

• 1 •

สีดำเป็นสีไม่ดี สกปรกเหมือนรอยเลอะเปื้อนเลือดช้ำไม่ออก
มันอาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...ที่สีอิ๋วก็เป็นสีดำ

หลายคนบอกว่าเป็นลูกคนเล็กน่าอิหจนาที่สุด
เพราะลูกคนเล็กมักจะน่ารัก ชี้้ออน เข้ากับคนง่าย แม้จะเอาแต่ใจก็ไม่มี
ใครโกรธลง เป็นเหมือนจุดศูนย์กลางของบ้าน มีแต่คนรักและเอ็นดูไม่ว่าจะไป
อยู่ในสังคมนไหนก็ตาม

'สีอิ๋ว' เป็นลูกชายคนเล็กของบ้าน

แต่ไม่รู้ทำไมสีอิ๋วถึงไม่รู้สีักว่าตัวเองเป็นอย่างที่ว่ามีมาเลย

เด็กหนุ่มกลมดกกระดุมเสื้ออยู่น้ำกระจก มองผมหน้าตัวเองแล้วคิดว่า
น่าจะถึงเวลาต้องเล็ดออกแล้ว ถึงโรงเรียนจะไม่ได้แครงเรื่องทรงผมเท่าไร
แต่ต้นเดือนหน้ามีตรวจระเบียบก็ต้องเรียบริ้อยนิตหนึ่ง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง จังหวะเดียวกับที่ยัดชายเสื้อเข้ากางเกง
ขาสั้นสีดำ

"สีอิ๋วตื่นหรือยังครับ"

"แต่งตัวจะเสร็จแล้วครับเฮียเป่า" รีบรูดซิป ใส่เข็มขัดให้เรียบริ้อย
ก่อนจะเดินเร็วๆ ไปเปิดประตูให้

หลงเป่ายิ้มกว้างเมื่อเห็นหน้าน้องชาย "น่ารักมากครับคนเก่ง"

มือใหญ่วางลงบนศีรษะและลูบไปมาเหมือนที่ทำประจำ เฮียเปาเป็นคนใจดี ไม่เคยดุ แต่มยังมีขนมมาให้ตลอด เป็นพี่ชายที่น่ารักที่สุดในโลก

"เฮียยังไม่ไปมหา'ลัยหรือ ไหนเมื่อวานหม่าม้าบอกวันนี้เฮียเรียนเช้า"

"กำลังจะไปเนี่ยแหละ แวบมาดูว่าน้องตื่นสายหรือเปล่า"

"เมื่อคืนอีวนอนตั้งแต่สามทุ่ม"

"ลงไปข้างล่างไป หม่าม้าทำข้าวต้มมัด"

"เดี๋ยวเอาใส่ถุงไปกินครับ อี๊ต้องไปปลูกเค้กด้วย"

หลงเปายิ้มมุมปาก พยักหน้ารับ ซึ่อิวเลยสะพายกระเป๋าเป้สีดำ ก้าวเท้าเร็วๆ ลงบันได ก่อนจะได้ยินเสียงหม่าม้าตะโกนมาจากข้างล่างว่าอย่าวิ่ง

บ้านของซึ่อิวเป็นอาคารพาณิชย์ติดถนนใหญ่สูงสามชั้นขนาดไม่ใหญ่มาก ชั้นล่างสุดด้านหน้ากันพื้นที่เปิดเป็นร้านชาลาไปกับติ่มซำ ซึ่งของโปรดเขาจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากขนมจีบกุ้งลูกใหญ่ฝีมือหม่าม้า เด็กมัธยมต้นปีสุดท้ายวิ่งตรงไปยังบ้านข้างๆ ที่ใช้กำแพงร่วมกันอยู่ฝั่งนี้

กลิ่นหอมของเนยไซโยมาเตะจมูกทันทีที่ก้าวพ้นประตู เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง แล้วยกมือไหว้เมื่อสบตาเข้ากับเจ้าของบ้าน

"ซึ่อิวมาพอดีเลย" พราวประภาอมยิ้ม "นำขึ้นไปเรียกเค้กหลายที่แล้ว หลับอูตุ่ไม่ยอมตื่น วันนี้ก็ฝากด้วยนะครับ"

บ้านนำพราวมักจะมีกลิ่นหอมของขนมอบอบลเสมอ เพราะอีกฝ่ายทำเบเกอรี่ส่งให้ร้านค้าในตลาด เป็นขนมฝรั่งที่ดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับติ่มซำ และชาลาเปาของบ้านเขา ทั้งความรู้สึก หน้าตา กลิ่น และรสชาติ

คนตัวเล็กพยักหน้ารับ "ครับ" มองซ้ายมองขวา "น้องครีมออกไปแล้ว เหยอครับนำพราว"

"ออกไปแล้วครับ วันนี้ออกเร็วหน่อย คุณอามีประชุม" เธอเอ่ยปาก "นำทำแซนด์วิชไซมะเขือเทศไว้ เอาขึ้นไปกินกับเค้กนะ"

"ครับ" ซึ่อิวรับจานที่มีแซนด์วิชสี่สอยตัดพอดีคำดูน่ากินมาถือ "งั้นเดี๋ยวอิวขึ้นไปปลูกเค้กให้ นะครับ"

"ครับผม" หญิงวัยกลางคนยิ้มเอ็นดู "ขอบคุณนะครับ" มองลูกชาย
ข้างบ้านวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนเหมือนทุกวัน

ซีอิ๊วขาวทำยาวๆ ไปที่ห้องนอนเล็กชั้นสอง แทบไม่ต้องลืมตาเดินก็จำ
ตำแหน่งห้องได้ เพราะต้องมาปลูกต้นไม้เช้าทุกวันตั้งแต่ประถม

ประตูไม้บานสีน้ำตาลอ่อนเปิดออกช้าๆ ซีอิ๊วไหลหน้าเข้าไปมอง
ถอนหายใจเมื่อเห็นก้อนผ้าห่มบนเตียง ชยับเข้าไปในห้องแล้วปิดประตู ก่อนจะ
ส่งเสียงเรียก "เค้ก"

"..."

ซีอิ๊วขมวดคิ้วเล็กน้อย ชยับเข้าไปใกล้อีก วางจานแซนวิชลงบนโต๊ะ
แล้วนั่งยองลงข้างเตียง ดึงผ้าห่มที่ปิดหน้าคนยังหลับสนิทออก "เค้ก" เรียกดัง
ขึ้นอีกหน่อย

"อือ..." เริ่มมีปฏิกิริยา

"เค้ก!"

เจ้าของชื่อนิวหน้าแล้วรื้อตามอง สบตากันเล็กน้อยก่อนที่คนมาปลูก
จะต้องร้องเสียงหลง

"อือ!" ลูบหน้าผากตัวเองบ่อยๆ "ดีดทำไมเนี่ย เจ็บนะ"

"เสียงดัง"

"หกโหมงกว่าแล้วหะ"

คนยังเมาชี้ตามู่ยหน้า "ง่วง"

"ถ้าไม่ตื่นอี๊วไปก่อนนะ สายไม่รู้ด้วย"

พอถูกชู้ด้วยเสียงจึงมำแบบนั้นแล้วคนที่บ่งงเมื่อครู่ก็อ้อมยิ้ม "ขึ้นรถเมล์
เองก็ตัวแบนพอดี"

"ขึ้นได้สบาย" ทำแง่ง

"เดี๋ยวอาบน้ำแปบหนึ่ง" เค้กพูดพลางยกสองมือเหยียดตึงบิดเอวคลาย
ความเกียจคร้าน ก่อนจะถูกขึ้นนั่งขี้ผมตัวเองไปมา "กินไรมายังอะ"

ซีอิ๊วส่ายหน้า ชูถุงข้าวต้มมัดที่ถือมาให้ดู "ห่มำทำข้าวต้มมัด"

"กินไประหว่างรอ เดี่ยวเค้กอาบน้ำก่อน"

"เอามาเผื่อเคັกด้วย แต่น้ำพราวทำแซนวิช" พุดแล้วก็ขึ้นไปที่งานแซนวิชที่วางอยู่บนโต๊ะ

เคັกพี่ยกหน้ารับรู้ ลูกจากเตียงแล้วดึงผ้าเช็ดตัวที่พาดกับเก้าอี้มาคล้องคอ "อยากกินข้าวต้มมัด"

"เอามาเผื่อสองมัด เคັกกินพอเปล่า"

คนตัวโตอมยิ้ม "ของอิวก็มัด"

"มัดเดี๋ยวก็อ้อมแล้ว"

เคັกส่ายหน้า "กินแซนวิชไปด้วย"

"รู้แล้ว เคັกไปอาบน้ำดี เดี๋ยวยิงสายรถเมลล์ینگแน่นอนอะ" ซีอิวบัดมือไล่มองอีกฝ่ายหัวเราะแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป ก่อนจะลุกไปนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบแซนวิชใส่เข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ ระหว่างนั้นก็มองไปรอบๆ ฆ่าเวลา ห้องของเคັกมีโปสเตอร์หนังสือการ์ตูน กับหุ่นตัวเล็กๆ เยอะมาก วางเต็มทั้งชั้นและโต๊ะ ต่างกันกับห้องของเขาคือมีแต่หนังสือเรียนอย่างเดียว เคັกเคยบอกว่ามันน่าเบื่อ แต่เขาก็ไม่เห็นจะรู้สึกสนุกกับของเล่นพวกนี้ของอีกฝ่ายเลย กลับคิดว่าทำให้ห้องรกด้วยซ้ำ

ซีอิวกับเคັกเป็นเพื่อนข้างบ้าน รู้จักกันตั้งแต่เกิด เรียนโรงเรียนเดียวกัน ตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยม แต่ซีอิวเป็นคนเงิบๆ ถ้าไม่ใช่กับคนที่บ้านหรือครอบครัวเคັกก็จะไม่ค่อยพูด ต่างกับอีกฝ่ายที่สนิทกับคนง่าย คุยไปทั่ว ซีอิวคิดว่าตัวเองอาจจะแค่เป็นคนเรียบร้อย แต่ก็เคยได้ยินเจ้าหอมบอกว่าบางครั้งอย่างกับคนเก็บตัว

ซีอิวกับเคັกอยู่กันมาแบบพี่น้อง เหมือนส่วนหนึ่งของครอบครัว ยังไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง แล้วก็เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กนี่แหละถึงได้ไม่เคยมีคำหยาบหลุดออกจากปากเวลาคุยกันเลย แม้ว่าจะกับเพื่อนคนอื่นที่โรงเรียน เคັกจะปล่อยสัตว์ฟันพานไปทั่วก็เถอะ

คนตัวโตเดินออกมาหลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เจ้าของดวงตากกลมออกสีน้ำตาลกว่าปกติที่นั่นเคี้ยวอาหารแก้มตุ่ยอยู่บนเก้าอี้พลางจ้องตัวการ์ตูน

บนโต๊ะไปด้วยก็หันมอง

"เค้กเสร็จแล้วอิว" แล้วยังเฝ้าตำแหน่งหน้าจี้กั๊กนี่อีก "กินอิมยัง"

ซีอิวพยักหน้า "อ้อ อิมแอ้ว"

"เต็มปากเลย" เค้กหัวเราะ ขยับเข้ามาใกล้แล้วชะเง้อมองในถุง เหลือข้าวต้มมัดสองอัน เป็นส่วนของเจ้าตัวอย่างที่ซีอิวบอก

"ในถุงของเค้ก แล้วก็แซนวิชนี่ด้วย"

คนตัวโตกว่าหยิบแซนวิชสองชิ้นขึ้นมาบีบเข้าด้วยกันแล้วใส่ปากทีเดียว เอ้อมมือไปหยิบถุงข้าวต้มมัดกับกระเป๋านักเรียนจากอบสที่ใส่คิลิพหนีบจนแบนมาถือ "ปะ เดี่ยวค่อยไปกินต่อที่โรงเรียน"

ซีอิวเหลือบตามองชายเสื้อที่ยังปล่อยสบายอยู่ด้านนอก

"เค้กไม่ใส่เสื้อในกางเกงดี ๆ อะ"

กางเกงก็สั้น

"เดี๋ยวไปมัดเอวหน้าโรงเรียน"

"ชอบทำผิดกฎโรงเรียน เดี่ยวนำพรากก็บ่น"

"อิวไม่ต้องบ่นด้วยดิ ให้แม่บ่นคนเดียวก็พอ"

"การบ้านอะ วันนั้ส่งเลขตอนเช้านะ"

เค้กชะงัก 'ฉิบหายละ' สีหน้าอีกฝ่ายบอกแบบนั้น "ลื้ม"

"..." ซีอิวขมวดคิ้ว มองหน้าตำหนิ "ไม่ให้ลอกแล้วนะ"

"ได้ไงอะ ทำเองก็ไม่ทันแล้วเนี่ย"

"เมื่อวานตอนเย็นอิวเตือนเค้กแล้ว มัวแต่อ่านการ์ตูน"

คนตัวเล็กกว่าพูดพลางเดินนำออกจากห้องนอน เค้กเดินลงบันไดตามหลัง

มา

"ไว้คราวหน้าจะทำแล้ว ครั้งนี้ขอลอกหน่อยดิ"

"ไปงานสังคัมครั้งก่อนก็พูดจี้"

ซีอิวหันไปค้อนเมื่อถูกคนด้านหลังผลักศีรษะจนหน้าคว่ำ

"เค้ก!"

"เข้าเดินดี ๆ ระวังสะดุด"

"แล้วมาผลั้กหัวก่อนทำไม"

"เค้กอย่าแกล้้งน้องสิค้รับ" พรราวประภาเอ่ยปากเมื่อเห็นลูกชายตัวเอง ยืนเถียงอยู่กับซีอิวที่บันได

ซีอิวขมวดคิ้วเล็กน้อย ความจริงแล้วเขาไม่ชอบเลยเวลาที่บ้านกับพ่อแม่ เค้กเรียกให้เขาเป็นน้อง ก็แค่เกิดซ้ากว่าห้าหกเดือนเอง เรียนก็ชั้นเดียวกัน แกมเค้กยังนิสัยเด็กกว่าอีก ตื่นก็ส่าย ผ้กก็ไม่กินด้วย แชนตวิซเมื่อก็เขายังต้องเอามะเขือเทศมากินให้เลย

"เค้กแค่เล่นเองแม่"

"รีบไปเรียนกันได้แล้วค้รับ แม่เห็นรถเมล์ฝ่านไปหลายคันแล้วนะ"

"งั้นเค้กไปก่อนนะแม่"

"สวัสตีค้รับน้ำพรราว"

พรราวประภาพยักหน้ารับเมื่อหนึ่งหนุ่มยิ้มกว้างแล้วโบกมือไปมา ในขณะที่อีกหนุ่มประนมมือกลางอกไหวอย่างสุภาพ มองลูกสิงสองตัวพากันวิ่งออกจากบ้านไปแล้วยิ้มเอ็นดู

ซีอิวหันไปมองคนที่เกาะซ้าวต้มมัดแล้วเอาเข้าปากคำใหญ่ก่อนจะเล็กคิ้ว "กััดค้าน้งค้รับอัน"

"ใครจะเล็มๆ เหมือนอิวอะ"

"ปากอิวไม่ได้กว้างเหมือนเค้ก อ้าปากที่เหมือนกินหัวอิวได้"

คนถูกหาว่าปากกว้างหัวเราะ "อยากลองโดนกินหัวปะละ"

ซีอิวมูยหน้า "รถเมล์มาแล้ว" ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องแล้วรีบเดินไปยังรถคันใหญ่ ที่มาจอดเทียบตรงหน้า คนเยอะจนลอบกลืนน้ำลาย

ซีอิวเดินนำอีกคนก้าวขึ้นบันไดไป ขมวดคิ้วเมื่อบนรถทั้งร้อนทั้งอึดอัด พยายามเบียดคนเข้าไปจับเหล็กตรงพนักเก้าอี้ยึดไว้ เอี้ยวตัวไปมองคนที่มายืนซ้องหลังแล้วเอื้อมมาจับเหล็กข้างๆ มือเขา

"เค้กเห้ง้อออกแล้วอะ"

"คนเยอะ ร้อง"

"เป้าช่องเล็กมีกระดาษ หีบสิบ" คนตัวเล็กกว่าบ้วยปากไปที่กระเป๋าดูตัวเอง กระเป๋านักเรียนของซีอิวค่อนข้างตุง เพราะโรงเรียนของเขาเป็นระบบ เดินเรียน ไม่มีห้องประจำ โต๊ะที่เรียนเป็นโต๊ะไม้แบบเลกเซอร์ไม่มีลิ้นชักให้กับของ เพราะฉะนั้นเขาถึงต้องจัดกระเป๋าตามตารางสอนทุกคืนเพื่อเอาหนังสือและสมุดไปให้ครบทุกวิชาที่เรียนในวันนั้นๆ

และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่เข้าใจเลยว่ากระเป๋านั่งทรงสี่เหลี่ยมแบบนี้ ของเคঁจะใส่อะไรได้ แค่หนังสือภาษาไทยเล่มเดียวก็คงแน่นแล้ว

ในขณะที่เดียวกันอีกคนก็หีบหีบหีบที่ดึงมาจากม้วนกระดาษทิชชูบนโต๊ะที่บ้านและพันเป็นวงไว้จากกระเป๋าของเขา แบ่งออกมาสองสามแผ่นเพื่อซับเหงื่อ

"เดี๋ยวนะ" ซีอิวขมวดคิ้วฉบับ หันมามองคนข้างหลังตัวเอง "เมื่อกี้เคঁกินข้าวต้มมัดไม่ใช่หรอ แล้วเซ็ดมือกับอะไร"

คนถูกถามเลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะ แล้วตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง "กับกระเป๋าวีวนั่นแหละ" เลยถูกศอกกระแทกเข้าที่ไหล่หนึ่งที่เน้นๆ

[12%]

รถเมล์จอดเยื้องกับประตูทางเข้าด้านหน้าของโรงเรียน ซีอิวลงจากรถโดยมีอีกคนตามลงมาติดๆ

คนตัวโตกว่าลงจากบันไดขั้นสุดท้ายมายืนที่พื้นแล้วเอ่ยปาก "เดี๋ยวก่อนไปเข้าประตูข้างนะ"

"หนีอาจารย์สู๊ตอีกแล้วอะดิ"

"แต่ไม่ยอมเจอเฉยๆ"

"ก็เคঁก็ทำผิดกฎโรงเรียนอะ"

"ก็กฎมันเยอะ ใครจะทำตามได้ทุกอย่าง"

"เลยต้องหนีอยู่แบบนี้"

"ก็กางเกงยวมันไม่เท่ ถุงเท้ายาวก็ไม่เท่ เด็กไม่ชอบ"

ซีอีวสายหน้า "จันอิวเข้าโรงเรียนแล้วนะ อย่าลืมนรุตบัตรด้วย เมื่อวานเด็ก
ก็ลืม"

"รู้แล้ว เอามาแล้วนะ"

เจ้าของตาสีน้ำตาลเข้มพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหันหลังเดินเข้าโรงเรียนไป
เค็มมองตามอีกฝ่ายแล้วอมยิ้ม ก่อนจะหันหลังไปในทางตรงข้ามเพื่อไปเข้าอีก
ประตูหนึ่ง

"มาแล้วเหรอ! ใจหนมหวาน"

เค็มซักสีหน้าเมื่อเพื่อนสนิทแซวชื่อเขาเป็นรอบที่ร้อยแล้วมั้ง "หนมหวาน
ป้ามึงดี"

"แก้วกาดเวอร์" ปาล์มหัวเราะ มองตามคนที่วางกระเป๋าลงบนโต๊ะแล้ว
สอดเท้าเข้ามานั่งข้างๆ

"ไอ้พี่คไอ้ต้าอะ"

"ตะบอลกับพวกสแตนด" สแตนดเป็นชื่อแก๊งหนึ่งในห้องที่สนิทกัน

ไม่รู้ทำไมเด็กแก๊งที่โรงเรียนเขามักจะตั้งชื่อตามตำแหน่งที่สิงกันประจำ
ซึ่งเด็กในโรงเรียนจะรู้ว่าห้ามแหลมมานั่งที่ของเด็กแก๊งเด็ดขาด ไม่งั้นรับรอง
มีมวยแน่นอน อย่างพวก G.สแตนด ที่ตั้งชื่อแก๊งแบบนี้เพราะนั่งกันตรง
สแตนดหน้าโรงยิม G.เวที ตั้งเพราะนั่งอยู่หน้าเวที ฟังแล้วก็ไม่ได้ขัดหูอะไร

แต่ชื่อแก๊งพวกเขานี่พูดทีไรก็รู้สึกแปลกๆ ทุกครั้ง...

'G.หูกวาง'

พระเจ้า! ไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกยังไงที่ต้องตั้งชื่อนี้เพราะแหล่งสูมหัว
มีต้นหูกวางขนาดใหญ่ให้ร่วมเงาอยู่ ซึ่งนั่นเป็นไอเดียของไอ้ต้า... หน่อมแน่น
เกินทน

"มึงทำการบ้านเลขยัง" เด็กหนุ่มหันไปถามเพื่อน หลังจากเพ็งนึกขึ้นได้
ลืมทวงกรบ้านจากซีอีวเลยฉิบหาย

ปาล์มสายหน้า "ยัง ค่อยไปขอลอกในแถว ส่งคาบแรก"

"เสียทีนเหรวอะ ก็ชื่อเหอะ"

"ทันติ ผอ. พุดนานจะตายห่า" เวลาบีบๆ มักจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเสมอ
ไม่รู้เหวอ ตวัดมือที่เดียวก็ได้เลขมาตัวหนึ่งแล้ว

"มึงดีลไว้ยังจะลอกใคร"

"ดีลไอ้แวนไว้ มึงลอกกับกูก็ได้"

"ลอกด้วยกันก็ไม่เนียนดิอะ แบ่งกันไปแบ่งกันมาเดี่ยว'จารย์คุมแถวเห็น"
เค็กขมวดคิ้ว เกาหัวแกรก

"แล้วยังไง จะหาคนดีลตอนนี้ทันปะล่ะ"

"..." คนนะไม่ต้องหาห rokok มืออยู่แล้ว

แต่ประเด็นคืออีกฝ่ายจะยอมให้หรือเปล่าเนี่ยสิ...

"ไม่เอา อิวพุดแล้วไม่คืนคำ" คนที่นั่งอ่านหนังสือมาเวลาอยู่ที่โต๊ะริม
สระบัวเอ่ยปากหลังจากฟังประโยคขอร้องเดิมๆ ซ้ำเป็นครั้งที่สอง

คนตัวโตแทบจะคุกเข่าลงที่พื้น "โหอิ้ว นี่จะเข้าแถวแล้วเนี่ย ถ้าอิ้วไม่ให้
ตอนนี้เค็กลอกไม่ทันแล้วนะ"

"ถ้าเค็กทำตั้งแต่เมื่อคืนมันก็ทัน"

"พุดไรกะเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วอะ นั่งโทม์แมชชีนกลับไปได้ปะล่ะ อิ้วมี
ลิ้นชักม่อนเหวอ"

ซีอิ้วขมวดคิ้ว ค้อนตาเขยวใส่ "ไม่ขำ"

"เค็กก็ไม่ได้อยากให้ขำ เค็กอยากได้สมุดกรบ้านเลข"

"..."

"เดี๋ยวลอกแล้วจะเอาไปส่งกับหัวหน้าห้องให้เลย"

"..."

"นะ"

ซีอิ้วมู่ยหน้า ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงอ่อนเลย "ถ้าครั้งนี้อิ้วให้อีก
เดี่ยวเค็กก็ได้ใจ ต่อไปก็ไม่ยอมทำเอง"

"ครึ่งหน้าจะทำเองแล้ว โอเคปะ"

"..."

"เดี๋ยวพอกลับบ้านเค้าก็นั่งทำกับข้าวที่ห้องเลยเอ้า"

คนตัวเล็กกว่าถอนหายใจ หยิบกระเปาะเป๊ามาเปิด หยิบสมุดที่อยู่หน้าสุด ส่งให้คนที่ยิ้มจนตาหยีหรือ "อะ ส่งให้อี๊ด้วย"

"ขอบคุณนะครีชีอิ๊ว" เค้กเอ๋ยเสีงใส ยิ้มกว้างให้อีกหนึ่งที่พลงาริบัคว่า สมุดเล่มบางมาถือเหมือนกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจเข้าเสียก่อน

"อือ ไปได้แล้ว ไม่ต้องมาคุยเยอะ"

"โล่อีก" เค้กถอนหายใจ "นั่งคนเดียวแบบนี้ไม่เหงาหรอ"

"ไม่เหงา" ชีอิ๊วตอบกลับทันควัน "เดี๋ยวพี่กับกั้งก็มาแล้ว"

"ก็ตอนนี้ยังไม่มา"

"...อยู่แบบนี้สบายใจแล้ว" ชีอิ๊วเอ๋ยเสีงอ่อน เขาไม่ค่อยชอบอยู่กับเด็กสองคนข้างนอกเท่าไร

"เค้กนั่งด้วยไม่สบายใจตรงไหน"

ชีอิ๊วส่ายหน้า "อยู่กับเค้กเยอะๆ จะกลายเป็นจุดสนใจ" เขาไม่ชอบไม่ถนัดได้ยินแบบนี้แล้วอีกฝ่ายก็ถอนหายใจยาว "โอเค จั๊นเค้กไปก่อนนะ"

"อือ"

"เลิกเรียนแล้วเจอกันที่ป้ายรถเมล์สอง โอคเคใหม่"

ชีอิ๊วพยักหน้ารับ มองหน้าคนที่อมยิ้มมุมปากอีกครั้ง ก่อนจะมองเจ้าตัวหันหลังเดินกลับไปทางที่มาเมื่อครู่

วันนี้เข้าแถวแผนหนึ่งกลางสนาม เรียงตามชั้นปี หลังจากที่เราพรงชาติและสวดมนต์เสร็จแล้ว อาจารย์หน้าเวทีก็ให้นั่งลง วันนี้ ผอ. ก็คงพูดยาวอีกตามเคย ชีอิ๊วแอบเอี้ยวตัวไปมองท้ายแถว เห็นศิระชะของเด็กเดินขึ้นมาจากเพื่อนคนอื่น เจ้าตัวก้มๆ เงยๆ มือก็ลอกการบ้านอีกๆ

เจ้าของเล่มต้นฉบับถอนหายใจ ไม่รู้ว่าโชคดีหรือเปล่าที่ปีนี้ได้มาอยู่ห้องเดียวกัน ความจริงแล้วชีอิ๊วสนิทกับเค้กมากก็ควรจะได้ใจที่ได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน เรียนห้องเดียวกัน และน่าจะนั่งข้างกัน แต่นั่นก็เป็นแค่มโนภาพของครอบครัวเขากับอีกฝ่าย เพราะในความเป็นจริงเวลาอยู่ในรั้วโรงเรียนเรา

คุยกันน้อยมาก พยายามทำตัวให้ไม่สนิทกันเกินเพื่อนคนอื่น ถ้าไม่ใช่เพื่อนในกลุ่มก็จะไม่รู้เลยว่าบ้านพวกเขาอยู่ข้างกัน

ซีอิวเคยคิดจะพยายามแล้ว...

แต่เพราะว่าเค้าแตกต่างจากซีอิวมากเกินไป เค้าก็มีเพื่อนเยอะ ยิ้มง่าย คุยเก่ง มีแต่คนชอบ เป็นจุดสนใจ เดินไปไหนก็มีแต่คนทักมีแต่คนมอง แต่ซีอิวไม่ใช่ ซีอิวทำตัวไม่ถูกทุกครั้งเวลามีคนทักเค้า ซีอิวไม่รู้จะมองอะไร ไม่รู้จะทำหน้าแบบไหน ทำตัวไม่ถูก เหมือนเป็นชิ้นส่วนที่ถูกลืม

ซีอิวถนัดอยู่เงียบๆ มากกว่า

"ร้อนซะมิด"

คนตัวเล็กละลายตาจากเพื่อนข้างบ้านหันมามองคนที่นั่งอยู่ข้างหน้า "กั้งเอาระดาศใหม่"

"ไม่เป็นไร เซ็ดแขนเสื้อไปแล้ว" เจ้าตัวตอบกลับ แล้วเหลือบมาสบตา "เซ็ดหน้าตัวเองหะ เหงื่อออกแล้วนั่น" พูดจบก็มองเพื่อนตัวเองก้มหยิบกระดาษทิชชูออกจากกระเป๋ามาซับขมับ

กั้งเป็นเด็กผู้ชายหน้าตาดีผมหยักศกเล็กน้อยที่จริงๆ น่าจะฮอตมาก แต่เพราะสีหน้าไม่รับแขกและท่าทางไม่เป็นมิตร ซ้ำราคาถูกละไม่ชอบเสียงดัง รักสันโดษเลยไม่ชอบวุ่นวายกับใคร เกือบตกอากาศร้อนเลยไม่ชอบกีฬาที่ทำให้เหงื่อออก

"เห็นพวกเค้าลอกกรบ้านกันอีกๆ ในแถวอีกละ" ท็อปพีที่นั่งอยู่ข้างหลัง ซีอิวเอ่ยปาก "มันยืมอิวไปลอบบ๊ะเนี่ย"

ซีอิวพยักหน้า "อ้อ เค้าลืมหำ"

"ซีก็ี่ยจะดี"

ซีอิวรู้จักท็อปพีตั้งแต่ ม.สอง เป็นเพื่อนคนแรกในโรงเรียน ที่จริงก็พอจะรู้ว่าตัวเองหาเพื่อนได้ช้าไปหน่อย แต่ตอนขึ้นมัธยมปีแรกอะไรมันก็ใหม่ไปหมด แถมยังไม่รู้จะคุยกับใคร มองไปทางไหนก็เห็นมีกลุ่มกันแล้วทั้งนั้น สุดท้ายเลยได้แต่นั่งเงียบจนหมดวัน ตอนแรกก็วันๆ แต่พอเรียนไปเรื่อยๆ ก็พบว่าอยู่คนเดียวก็สบายใจดี จำได้ว่าเค้าตีโพยตีพายแทบตายตอนรู้ว่าเขาไม่มีเพื่อน

ดีแล้วที่อยู่กันคนละห้อง ไม่อย่างนั้นต้องมาวุ่นวายแน่ๆ

โชคดีที่พอเลื่อนชั้นก็ได้มาอยู่ห้องเดียวกับท้อพีพี ต่อเนื่องมาจนถึงปีนี้ อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชายผิวขาวจืดๆ ตาตื้นเหมือนอาต๋มีเนื้อนิ่มๆ อวบกำลังดีน่ากอด "เค็กลืมทำไว้ครึ่งหน้าเค็กกก็ทำเอง" ซีอิวเอาคำที่ฝ่ายนั้นสัญญาไว้มาพูด กังอมยิ้ม "หน้าชื่อจงดุโง่เลย"

"หมายถึงใคร"

"เปล่าหรอก" คนตัวโตกว่าสายหน้า เหล่มองเพื่อน "แปลกดีเนอะ เป็นเพื่อนสนิทกันที่บ้าน แต่พออยู่โรงเรียนต้องทำเหมือนห่างเหิน"

"ไม่เห็นแปลกเลย"

"ทำไมไม่แปลก"

"ก็ตอนอยู่โรงเรียนเค็กกก็มีโลกของเด็ก เราก็มีโลกของเรา"

คนฟังทำหน้าที่ไม่เข้าใจ "โลกอะไร"

"ก็ต่างคนต่างอยู่" ซีอิวทำหน้าที่จริงจัง พยายามอธิบาย "กั๊งเองก็มีโลกของกั๊ง แต่โลกของเรากับกั๊งมีอะไรเหมือนกัน"

เจ้าของผมหักศกหัวเราะ "อะไรที่เหมือน"

"ก็โลกของกั๊งเงียบ โลกของเรากั๊งเงียบ เลยอยู่ด้วยกันได้"

"..."

"แต่โลกของเด็กเสียงดัง เข้าไปใกล้แล้วเราทำตัวไม่ถูก"

"มีปัญหากับการเข้าสังคมหรือไงอะ"

"แล้วกั๊งมีปัญหาค่ะ"

"ถามย้อนอีก" คนตัวสูงกว่าแคนหัวเราะ "ไม่มี สบายใจแบบนี้"

"เรากั๊งเหมือนกันนั่นแหละ"

เด็กหัวดีกะพริบตาถี่ๆ ตอนที่อีกฝ่ายพูดแบบนี้ เขาเข้าใจสิ่งที่ซีอิวหมายถึง ถ้าเป็นคนอื่นฟังอาจจะละความสนใจไปตั้งแต่ประโยคที่สองแล้วแอบคิดในใจว่าไอ้หนูพูดบ้าอะไรของมัน แต่สำหรับเขากลับไม่ใช่แบบนี้ ซีอิวเป็นคนมีความคิดงายๆ ที่หากไม่เข้าใจก็จะดูซับซ้อน

เพราะแบบนี้เขาถึงไม่รำคาญ

"แต่โลกเราไม่เจียบอะอิ้ว" ท้อพีที่ที่นั่งฟังเพื่อนสองคนคุยกันเอ่ยปาก
แทรกด้วยรอยยิ้ม ชอบคุยอะไรกันงๆ อยู่เรื่อย

"โลกของพีไม่เจียบ แต่เสียงไม่ดังเกินไป เราสบายใจ"

ท้อพีหัวเราะแม้จะไม่เข้าใจ เอ้อมมือไปดึงแก้มของเพื่อนสนิทที่ยิ้มจน
ตาหยี "งั้นเราก็สบายใจด้วย"

กั๊งส่ายหน้ากับการโอ้อิวเป็นเด็กของคนตรงหน้า ก่อนจะเหลือบมองไป
ทางท้ายแถว เจ้าของโลกใบใหญ่ที่เสียงดังจนคนตัวเล็กข้างๆ นี้ไม่ยอมเข้าใกล้
เพราะโลกภายนอกต่างกันเกินไป...

เลยหนีไปสร้างโลกส่วนตัวกันสองคนที่บ้านสินะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)